

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 565/2012-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., N., zastúpeného Advokátskou kanceláriou B., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. J. B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 14/2011, 3 Obo 43/2012 z 31. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2012 doručená sťažnosť J. K., N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 14/2011, 3 Obo 43/2012 z 31. mája 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania na strane žalovaných (z dôvodu ručenia za poskytnutý úver) o zaplatenie 538 906,69 € s príslušenstvom. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) ako prvostupňový súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 16 Cb 297/1997 z 19. apríla 2010 tak, že žalobu vo vzťahu k sťažovateľovi ako ručiteľovi zamietol z dôvodu neplatnosti jeho ručiteľského záväzku. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„z výpovede svedka vyplynulo, že v čase keď ručiteľia (žalovaný 2 a 3) podpisovali ručiteľské listiny, ešte neboli úverové zmluvy podpísané oboma zmluvnými stranami. Zmluva o úvere je špecifická v tom, že záväzok žalovaného 1) mohol vzniknúť až momentom skutočného čerpania peňažných prostriedkov, ktorých výška a ďalšia špecifikácia z predmetných ručiteľských listín nevyplýva. Z uvedeného vyplýva, že ručiteľské listiny v rozpore s 303 Obch. zák. neobsahujú písomné vyhlásenie ručiteľov na uspokojenie určitého záväzku viažuce sa k primárnemu dlžníkovi. Ustanovenie § 304 ods. 2 Obch. zák. síce umožňuje ručením zabezpečiť záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti, ale predmetný záväzok musí byť dostatočne špecifikovaný a pokiaľ dôjde následne k uzavretiu úverovej zmluvy nie je zrejmé aký rozsah z poskytnutých peňažných prostriedkov bol skutočne čerpaný, čo spôsobuje nemožnosť špecifikácie záväzku, ktorý má byť ručením zabezpečený.“*

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu (sp. zn. 16 Cb 297/1997 z 30. marca 2009) podal žalobca odvolanie, v ktorom, ako to z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, namietal neúplné zistenie skutkového stavu, ďalej to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a nesprávne právne posúdenie veci. Najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: *„... zo skutočnosti, že žalovaní 2) a 3) podpísali ručiteľské listiny skôr ako boli podpísané úverové zmluvy však súd prvého stupňa vyvodil nesprávny právny záver... Ustanovenie § 304 ods. 2 výslovne umožňuje ručením zabezpečiť*

záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti alebo ktorého vznik závisí na splnení podmienky... Výklad § 304 ods. 2 tak ako ho urobil súd prvého stupňa, by však prakticky neumožňoval zabezpečiť záväzok dlžníka z úverového vzťahu... V ručiteľskom vyhlásení je preto uvedená výška dlhu za ktorý ručiteľ ručí.

Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, prečo súd prvého stupňa nepovažoval špecifikáciu záväzku, za ktorý žalovaní 2) a 3) prevzali ručenie za dostatočnú. V ručiteľských listinách je jednoznačne označený ako záväzok dlžníka R. H. zaplatiť úver, úroky a poplatky na základe konkrétnej, v listine podrobne popísanej úverovej zmluvy poskytnutý v uvedenej výške. Nemôžu byť pochybnosti o tom, že úmyslom ručiteľov bolo prevzatie ručenia za záväzok dlžníka, ktorý vznikol alebo mal vzniknúť z úverových zmlúv bez ohľadu nato, či už boli uzavreté alebo sa mali uzavrieť. Popis úverových zmlúv v ručiteľských listinách (okrem iného jej účastníci a výška 1 000 000 Sk a 13 000 000 Sk poskytovaného úveru) sa zhoduje s obsahom a označením úverových zmlúv, takže žalovaný 2) a 3) vedeli, že preberajú ručenie za úver poskytnutý na základe úverových zmlúv. Navyše, ako vyplýva zo skutkového zistenia súdu prvého stupňa, pripravené úverové zmluvy aj videli (tvrdia, že videli, že v čase podpisu ručiteľských listín tieto neboli podpísané žalobcom).

Okrem toho ručiteľské vyhlásenie je síce jednostranným úkonom, ale úkonom adresovaným. Jeho účinky nastávajú až potom ako sa dostane do sféry toho, komu je určené, teda veriteľa. Nezáleží preto na tom, kedy bolo podpísané... ale kedy bol veriteľovi odovzdaný, a keďže podstatou vyhlásenia je ponuka ručenia, kedy bola ponuka veriteľom akceptovaná (prijatá), i keď sa prijatie nedeje osobitným výslovným úkonom ale faktickým konaním. Vychádzajúc z charakteru úverového vzťahu, keď poskytujúce peňažné ústavy na zníženie rizika nesplatenia dlhu žiadajú návratnosť poskytnutých prostriedkov zabezpečiť niektorým zo zabezpečovacích prostriedkov (prípadne súčasne viacerých) je prirodzeným postup, keď úverovú zmluvu uzavrujú až potom ako je poskytnuté alebo preukázané zabezpečenie pohľadávky. Je preto logické, že prevzatie ručenia spravidla časovo predchádza uzavretiu úverovej zmluvy.

Za nesprávny považuje odvolací súd aj názor súdu prvého stupňa, že žaloba je voči žalovaným 2) a 3) neopodstatnená pre nesplnenie podmienky stanovenej v § 306 ods. 1 Obch. zák. Treba prisvedčiť súdu prvého stupňa, že podmienkou pre vznik povinnosti ručiteľov plniť je písomná výzva veriteľa dlžníkovi. Podľa ustálenej súdnej praxe sa

za písomnú výzvu na plnenie považuje aj žaloba podaná proti dlžníkovi (pozri napr. *Občiansky zákonník, komentár, Jaromír Svoboda a spol. Eurounion 2005, str.501, alebo Jehlička, Švestka, Škárová, Občianský zákonník, komentár CH, Beck, 9. vydání 2004? str.799*). Uvedené vyplýva z § 41 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého je hmotnoprávny úkon účastníka voči súdu účinný aj voči ostatným účastníkom od okamihu, keď sa o ňom dozvedeli. Žalobca - veriteľ podal žalobu nielen proti žalovaným 2) a 3) ale aj proti - žalovanému 1) - dlžníkovi. Žaloba mu bola doručená 5. januára 1998. Uvedeným dňom bola splnená podmienka stanovená v § 306 ods. 1. Treba pripustiť, že podmienka nebola splnená v čase podania žaloby. Podľa § 154 ods. 1 O. s. p. je však pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. V čase vydania napadnutého rozsudku bola uvedená podmienka nepochybne splnená. To platí aj pre ďalšiu skutočnosť, ktorá nastala v priebehu konania a nahradzuje písomnú výzvu na plnenie - vyhlásenie konkurzu.

Neobstojí námietka vznášaná žalovaným 3) v priebehu konania a vo vyjadrení k odvolaniu, že žalobca plnenie žalovanému 1) neposkytol na základe uzavretých úverových zmlúv, pretože v čase plnenia ešte neboli splnene odkladacie podmienky, na ktoré bol vznik zmlúv viazaný. Nezodpovedá skutočnosti, že úverové zmluvy boli uzavreté s odkladacou podmienkou. V článku VIII/6, na ktorý sa žalovaný odvoláva, je uvedené, že zmluva nadobúda platnosť dňom podpísania účastníkmi, teda bez stanovenia akejkoľvek podmienky. Na predloženie stanovených dokladov druhá veta uvedeného článku zmlúv neviaže platnosť, ale účinnosť zmlúv. Až na v zákonom stanovené výnimky však zmluvy nadobúdajú účinnosť súčasne s platnosťou. Výnimku stanovuje § 47 ods. Obč. zák., ktorá však na sporný prípad nedopadá. Špecifický prípad neúčinnosti platnej zmluvy nastáva pri úspešnom odporovaní zmluvy podľa § 42a Obč. zák. alebo podľa konkurzných predpisov. V prípadoch, na ktoré nedopadá žiadna výnimka, účastníci zmluvy nemôžu vylúčiť účinnosť platne uzavretej zmluvy. Preto na účinnosť úverových zmlúv nemá vplyv ani druhá veta uvedeného článku zmluvy. Odkladaciu podmienku ani pre platnosť ani pre účinnosť zmluvy nestanovuje ani článok V/2 zmlúv. Článok upravuje zmluvné podmienky pre čerpanie úveru (predloženie rozhodnutia o vklade záložného práva do katastra), nie podmienky platnosti alebo účinnosti. zmlúv. Úverová zmluva upravuje práva a povinnosti účastníkov zmluvy a je len na nich, či umožnia výkon niektorého práva z nej napriek tomu, že niektorá zmluvná podmienka ešte nebola splnená (nebol ešte predložený doklad o vklade

záložného práva). Takto poskytnuté plnenie bolo plnením z platne uzavretej zmluvy a nie plnením bez právneho dôvodu.

Rozhodnutie súdu. prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho názoru o neplatnosti ručiteľských záväzkov žalovaných 2) a 3), v dôsledku ktorého sa súd nezaoberal výškou dlhu, ktorý sú titulu ručenia povinní zaplatiť. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. h), ods. 2 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že „odvolací súd v napadnutom rozhodnutí rozhodol nad rámec dôvodov odvolania, pričom na takýto postup nebol oprávnený. Rozhodnutie v prospech žalobcu nad rámec odvolacích dôvodov, ktoré namietal považuje sťažovateľ za závažné porušenie zásady rovnosti účastníkov.“. V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že žalobca vo svojom odvolaní uviedol len dôvody podľa § 205 c), d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), a tým, že najvyšší súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP, došlo zo strany najvyššieho súdu k porušeniu jeho označených práv. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ taktiež považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za prekvapivé, pretože „sťažovateľ nevedel ani nemohol vedieť, že odvolací súd bude v rámci odvolacieho konania skúmať, či prvostupňový rozsudok trpí vadou podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h) OSP. Sťažovateľ z uvedeného dôvodu v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu neargumentoval k prípadnej existencii takejto vady. Postupom odvolacieho súdu sa Sťažovateľovi odňala možnosť riadne skutkovo a právne argumentovať v odvolacom konaní.“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej vyjadruje svoj nesúhlas s hmotnoprávnym posúdením skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, a s ich právnym posúdením, ktoré považuje za arbitrárne a ústavne neudržateľné do tej miery, že spôsobuje porušenie jeho označených práv.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v takomto znení:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 31.05.2012, sp. zn. 3 Obo 14/2011-414, 3 Obo 43/2012 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené

v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2012, sp. zn. 3 Obo 14/2011-414, 3 Obo 43/2012 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Podstata jeho argumentácie spočíva v dvoch námietkách, a to že najvyšší súd rozhodol nad rámec odvolacích dôvodov, čím malo dôjsť k porušeniu rovnosti účastníkov v konaní a zároveň tým aj k odňatiu možnosti konať pred súdom, a že najvyšší súd arbitrárne vyložil na vec vzťahujúce sa hmotnoprávne ustanovenia, čím malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

1. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam vychádzajúcim z tvrdenia sťažovateľa, že najvyšší súd rozhodol nad rámec odvolacích dôvodov, poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv z dôvodov, ktoré v konečnom dôsledku vyúsťujú svojím obsahom do námietky odňatia možnosti konať pred súdom. Z § 237 ods. 1 písm. f) OSP explicitne vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Dovolanie z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom; m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04). Ak by bol sťažovateľ dovolanie z tohto dôvodu podal, dovolací súd by bol oprávnený a povinný poskytnúť ochranu jeho právam, inými slovami, dovolací súd by bol tým „iným súdom“ v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý by rozhodoval (prednostne) v tejto veci.

Keďže sťažovateľ dovolanie nepodal, ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozhodnutie najvyššieho súdu z týchto aspektov namietaných sťažovateľom, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K tvrdenému porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania v uvedenej súvislosti ústavný súd len poznamenáva, že sťažovateľ tento aspekt nepremietol do petitu sťažnosti a porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy ani nenamietal, preto sa touto otázkou ústavný súd nezaoberal.

2. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, tak túto námietku sťažovateľa je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu uvedená v odôvodnení napadnutého uznesenia citovaná v prvej časti tohto rozhodnutia je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľ má na celú vec odlišný názor a s napadnutým uznesením okresného súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku žalobcu, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo je právne posúdenie prvostupňového súdu v otázke ručenia sťažovateľa neakceptovateľné. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd

v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Navyše, posúdenie správnosti úvahy súdu je otázkou skutkovou, ktorú ústavnému súdu neprináleží hodnotiť. Ďalším dôvodom je aj skutočnosť, že právne posúdenie skutkových okolností, na ktoré sa odvoláva sťažovateľ, bude predmetom konania na súde prvého stupňa, keďže najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samotným napadnutým uznesením najvyššieho súdu považujúc ho za arbitrárne, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2012